

kvartalsvis), paa det Vilkaar, at Ejendomsretten gaar tilbage til Sælgeren, hvis Køberen (Lejetageren) udebliver med Betalingen af nogen Rate. Særdeles hyppig vedtages det derhos, at de af Køberen allerede præsterede Afdrag skulle være forbrudte ved Ejendomsrettens Tilbagegang i Tilfælde af hans Forsømmelse med Betalingen, hvorhos der vel ogsaa forekommer Vedtagelser om, at den resterende Købesum helt og holdent forfalder til Betaling ved Udeblivelse med et enkelt Afdrag, saaledes at Sælgeren, om han maatte foretrække det, da straks kan indtale den hele Restkøbesum.

Hvad der ved disse Retshandler fra et legislativt Synspunkt navnlig paakalder Opmærksomheden og derfor ogsaa har været væsentlig bestemmende for Indholdet af det af Regeringen i 1894 fremsatte Lovforslag, er den Overvægt, som Sælgeren af forskellige Grunde, bl. a. paa Grund af Kundekredsens særlige Art, erfaringsmæssig vil have og derfor vil vide at udnytte til Ubilighed for Køberen. Der vil saaledes for Lovgivningsmagten i første Række være Tale om at træffe saadanne Forbudsbestemmelser, der kunne modvirke denne Overvægt i Forholdet, Bestemmelser, der ville faa Karakteren af større eller mindre Indskrænkninger i Kontraktfriheden. Om et ligefremt Forbud mod Retshandler af den angivne Art i Almindelighed eller indenfor visse Grænser vil der derimod næppe kunne blive Spørgsmaal, saa sandt som denne Form, der er tilbleven for at tilfredsstille et bestemt Behov, ogsaa frembyder sine utvivlsomme Fordele.

Naar Bestemmelser om Afbetalingskøb desuagtet ikke ere optagne i nærværende Forslag, er Grunden den, at Emnet — for saa vidt man ikke vil finde det mest egnet til selvstændig Lovgivning — i hvert Fald staar i nærmere Forbindelse med det paa Programmet under 1. nævnte Punkt om Afslutning om Formueretshandler i Almindelighed. Ved Behandlingen af dette

Punkt og særlig ved Overvejelsen af Betimeligheden af Bestemmelser angaaende „ubillig Indfyldelse“ (undue influence) af den ene Kontrahent paa den anden vil der derfor blive Anledning til at komme tilbage til Sagen.

Heller ikke om de saakaldte Terminshandler indeholder Forslaget særlige Bestemmelser. At saadanne Handler i temmelig vidt Omfang afsluttes af her hjemmehørende Personer, navnlig ved Deltagelse i Forretningerne paa udenlandske Børser, er utvivlsomt. Sikkert er det ogsaa, at Forretninger af denne Art benyttes til en i sig selv usund og for den legitime Handel skadelig Spekulation. Vore Skifteretters Behandling af Konkursboer giver ofte et Indblik heri, og et Vidnesbyrd om, hvor stærkt dette Onde har grebet om sig, foreligger ogsaa i en fra „Provinshandelsforeningernes Fællesudvalg“ til den danske Kommission indsendt Henvendelse. Det nævnte Udvalg fremhæver, at „denne Spekulation ikke blot udøver en uheldig Indvirkning paa Priserne, men navnlig ogsaa medfører en forstyrrende Indflydelse paa Handelsstandens Kreditforhold, idet dens Ofre for den alt overvejende Del findes mellem denne Stands mindre modstandsdygtige Elementer“, og andrager derfor om, at Kommissionen „vil tage under Overvejelse Betimeligheden af en Retsregel, der virksomt bekæmper denne Art af Spekulation, i Forbindelse med Muligheden af at formulere en saadan Regel, uden at derved den økonomisk berettigede Art af Terminshandel trædes for nær“. For saa vidt man vil skride ind imod dette Onde ved skærpede Straffebestemmelser om Skyldneres uforsvarlige Forhold overfor Fordringshaverne, hvorom de gældende Regler indeholdes i den almindelige borgerlige Straffelov af 10. Febr. 1866 § 263, eller, som det ogsaa er set foreslaaet, ved at nægte en paa Grund af Terminsspekulationer falleret Skyldner Adgang til at opnaa Tvangsakkord, falder Ordningen